

Kesän kuulumisia

Taasen laski aurinko Pohjanlahteen. Kullankimalteinen oli sen lasku, mutta myös yhtä viileä kuin tuo jalo ja silmiä häikäisevä metalli. Mutta eihän olekaan vielä kesä pitkällä, aurinkokin laski Saariniemen nenitse ja oikea kesä on vasta, kun se painuu lyhyeen yöneensa viisi mittaansa pohjoisempana kaukaisen Ulkosaaren kupeessa. Nyt se kieri hiljakseen Saariniemen pohjaiseen viettävää törmää, vilkkui mennessään puunrun-kojen lomitse ja kupsahti niemenne-nästä veteen. Mutta eihän se kauan veden varassa pysynyt, painui painu-mistaan, näytti vielä kerran yrittävän ikäänkuin noustakin, mutta humautti sitten umpipäihin.

Nyt hehkuu taivaanranta purppu-
raa — on pohjolan yötön yö, joka ete-
lästä tulevaa kerta kerran jälkeen
hämmästyttää ja valvottaa. Mutta
kymä nyt on, alkukesäksikin, kah-
deksaan nousi keskipäivän lämpö ja
neljään painui auringon laskiessa.
Jollei vuorokauden raivonnut poh-
joistuuli vieläkin ajelisi hiljaisia mai-
ninkeja rantakiviin voisi tässä syystä
pelätä pakkasia. Ja tällaista se nyt
on ollut sitten helluntain, etelästä ja
länneistä viuhkoi niin, että pelkäsi
sen kiskovan havut puista, käänsi sit-
ten pohjoiseen ja tuuli niin, että ha-
tarissa huoneissa viima kävi. Min-
käs se tuossa rannalla lehdetön le-
pikko ja muutama männynrunko
pohjoista pidättelee.

Tänne kuitenkin veri veti heti kuin
muu touhu myötä antoi, tälle Kesälän
karulle rannikolle. Talven palel-
lut talo kaipaa aina helluntain tullen
isäntäänsä ja näyttää joka sormel-
laan osoittelevan: tartuhan tuohon,
sivelehän maalia tuohon, lyöhän pari
naulaa tälle nurkalle, tuolla kaiva-
taan tervaa — mitäs kuhnit: Venon
mieli on vesille. Jne... Ja nyt touhuua
talven homehtunut kaupunkilainen
kuin paras muurahainen, on välillä
niin kiireissään, ettei kerkiä työnsä
edes vauhtia antaa "Sirkan laule-
loilla". Mutta siitä pitävät onneksi
pikku-ystävät huolen. Niitä pujah-
telee puusta puuhun, kiveltä kivelle,
ne sirittävät, ne visertävät kesää,
vaikka mittari mitä sanoisi. Muu-
dan naapurini kerran Helsingin lie-
peillä pilkallisesti naurahti kaupun-
kilaisten "maamyräilylle" ja muulle
"pikkumaiselle" huvilatouhuilulle.
Hm — oikeastaan se — tämä — on
varsin inhimillinen ja ymmärrettävä
piirre, jonkilainen atavistinen ilmiö,
sillä vaikka meistä monet sukupolvia
ovat olleet varsinaisesti irti maasta,

niin tunnemme jonkinlaista vastusta-
matonta vetoa siihen ja pyrimme en-
nen pitkää tavalla tai toisella turpee-
seen kiinni, olkaamme kuinka kau-
punkilaisia hyvänsä. Ihminen, tun-
teakseen itsensä riippumattomaksi,
kaipaa omistaa palasen maata, edes
sen verran, että kääntymään mahtuu.
Oma maa on jokaisen alustalaisen
unelma, omaa maatilkkuua kaipaa
myös kaupunkilainen — sillä maa on
sentään hyvä ja luja ponnistuspaik-
ka eteenpäin elämässä pyrittäissä. Ei
siinä siis ole naurun varaa, olkoon
piha kymmenen neliometriä ruoka-
muita tai hehtaari hiekkanutmea.

Eihän tänne muuten kummempaa
kuulu kuin muuallekaan, mutta sii-
näkin on kylliksi. Sadetta odotel-
laan kuin päivänousua. Eihän sitä
tässä Hiekkarannalla osaa kaivata,
kun ei ole viljelyshuolia, mutta kyläl-
lä sitä toivoo niin isäntä kuin torp-
pari. Harmaata oli kaikki vielä, nä-
ki eteläisiä seutuja silmäiltyt heti, et-
tä täällä ollaan valtaisesti jälessä
kasvullisuuden kehityksessä. Eihän
täällä kylmimmillä paikoilla ole edes
koivu raaskinut työntää lehtiään
esiin. Pellot huokailevat janoaan ja
maamies tähyää levottomana taivaal-
le. Kevättyöt ovat kiireimmillään,
päivät tehdään ansiotöitä, yöt työ-
kennellään pelloilla. Kylän viisi he-
vosta ovat valjaissa melkein yhtämit-
taa. Perunanpano on myös täydessä
käynnissä. Lämpimästä vain ei tai-
da olla tietoa. Kylänvanhin, puna-
partainen Rannan vaari, tuumi tuos-
sa päivällä tavattaissa ja kuulumisia
vaihdettaessa, ettei tämä nyt näytä
lämpiävän ennen kesäpäivän tasaus-
ta, kun se tälleen asettui . . .

Surkea paikka, kyllä tässä nyt jo
ymmärtää kesäläinenkin sadetta toi-
voa — "päiväntärkeistä" maalihom-
mistaan huolimatta. Ja hyvää kesää
niin kaupunkilaisille kuin maamie-
hillekin vaalihommien ohessa —
meistä kun tuntuu vallan siltä, että
meittiäkin vielä välipaloiksi kaiva-
taan, niin hyvä kuin onkin touhuta
vaalia — silloin kuin oikein "vaa-
lii"!

Vaikka nyt onkin keskiyö, niin tu-
liaissauna, oma kunnan kotisauna,
vartoo tuolla rantatörmällä — kuka-
pa sitä niin tarkkaan vuorokauden-
aikoja ajattelee, kun kerta on kesä.

Kesälässä lauaintaina, 3. 6.